

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Wojciech Paluch

Protokolant: Iwona Olszówka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie **D. R.**

zażalenia wniesionego przez prokuratora

na postanowienie Sądu Okręgowego w Sosnowcu

z dnia 14 września 2022 roku, sygn. VI Kow 1178/22

w przedmiocie udzielenia przerwy w karze

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

1. utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy;
2. wydatkami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenia prokuratora nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem analiza akt sprawy przekonuje, że w przypadku D. R. zaistniały przesłanki do udzielenia mu krótkotrwałej przerwy w karze.

Przede wszystkim podkreślić trzeba, że sąd odwoławczy ma na uwadze, iż omawiana instytucja stanowi odstępstwo od zasady nieprzerwanego wykonywania kary, a więc ma ona charakter wyjątkowy i jej przesłanki powinny być ściśle interpretowane. Mając zatem powyższe na uwadze, w pierwszej kolejności odnieść się trzeba do przesłanki fakultatywnej, będącej podstawą orzeczenia o udzieleniu D. R. przerwy w karze. Otóż z akt sprawy, a przede wszystkim z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego wynika, że żona skazanego znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej, albowiem pozbawiona jest ona źródeł dochodu za wyjątkiem świadczenia 500 plus, a jedynie wsparcie uzyskuje od matki, która dostarcza jej posiłki i drobne zakupy żywnościowe. Jednocześnie w czasie sporządzania wspomnianego wywiadu P. R. znajdowała się w ciąży, a z informacji uzyskanych zarówno od niej, jak i od skazanego, wynika, że obecnie urodziła ona drugie dziecko. Zgodzić się należy z sądem I instancji, że aktualnie jedynie D. R. daje gwarancję udzielenia realnego wsparcia swojej żonie w okresie okołoporodowym chociażby poprzez pomoc w opiece nad drugą córką. Jednocześnie skazany w okresie udzielonej przerwy powinien podjąć starania, celem zabezpieczenia sytuacji materialnej swojej rodziny, chociażby poprzez uzyskanie pomocy instytucjonalnej. Wbrew wywodom skarżącego, P. R. będąca w okresie porodu nie będzie w stanie samodzielnie pogodzić obowiązków związanych z opieką nad dziećmi z dopełnieniem wszelkich formalności związanych z uzyskaniem takiego wsparcia i pomoc D. R. w tym zakresie jawi się jako nieodzowna. W udzielonym przez sąd I instancji okresie przerwy skazany powinien też zatem wystarczająco dużo czasu na przygotowanie swojej rodziny na dalszą jego nieobecność.

Przechodząc z kolei do omówienia podstaw udzielenia przerwy D. R. z przyczyn zdrowotnych, o których jest mowa w art. 153 § 1 k.k.w. to podkreślić należy, że rację miał Sąd Okręgowy uznając, iż zachodzą podstawy do wydania takiej decyzji, choć retoryka zaskarżonego postanowienia przekonuje, iż główną przyczyną udzielenia skazanemu przerwy były przesłanki fakultatywne z § 2 tegoż przepisu. Tym niemniej zauważyć należy, że z opinii w sprawie Sądu Rejonowego w Gliwicach toczącej się pod sygn.. akt XIII Ko 1553/22 wynika, iż u skazanego rozpoznano guzka nadnercza i sporządzający opinię specjalista onkolog proponował udzielenie D. R. odroczenia osadzenia na 3 miesiące. Co prawda opinia ta została wydana dnia 6 maja bieżącego roku, jednakże już 22 czerwca 2022 roku skazany został doprowadzony do jednostki penitencjarnej. Sąd odwoławczy ma jednocześnie na uwadze, iż z opinii o stanie zdrowia skazanego sporządzonej przez Kierownika Ambulatorium z Izby Chorych Zakładu Karnego w W. wynika, że aktualnie może być on leczony w zakładzie karnym, jednakże zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, co do zasadności skorzystania przez skazanego z przerwy również celem wykonania pełnej diagnozy swoich schorzeń.

Mając zatem powyższe na uwadze, uznać trzeba, iż nie zasługiwała na uwzględnienie argumentacja podniesiona we wniesionym przez skarżącego środku odwoławczym, albowiem stanowiła ona polemikę z prawidłowymi i wywiedzionymi z materiału dowodowego ustaleniami sądu a quo. W tym stanie rzeczy należało zatem utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie i dlatego też Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej. Jednocześnie sąd postanowił po myśli art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., obciążyć wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

Z powyższych względów orzeczono, jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia z pouczeniem o prawomocności co do punktu 1. powiadomić skazanego z pouczeniem o prawomocności,
- niezwłocznie zwrócić akta sprawy celem wykonania postanowienia.

Katowice, dnia 25 października 2022 roku